

loblet" denne Skattereform med Forslag til Oprettelsen af en Sindsfygeanstalt, en Foranstaltning i Gavnligheid han forudsatte, at man anerkjendte fra alle Sider. Jeg veed ikke rigtig, hvad Meningen med disse Udtryk skulde være, om det skulde være den, at man fra Regjeringens Side har ment, at man skulde kunne tvinge denne saakaldte Skattereform frem ved at sætte den i Forbindelse med Oprettelsen af den ny Sindsfygeanstalt. I saa Fald maa jeg bemærke, at dette slet ikke er Tilfældet. (Udbrydelse). Ja, det er vistnok snarere det Omvendte! Havde Thingets Flertal sagt til mig, eller havde Udvalget ved en Konference sagt til mig: Det ville vi ikke indlade os paa, vi ville kun bygge en ny Anstalt saaledes, at Udgifterne skulle tilveiebringes paa samme Maade som hidtil — ja, saa havde jeg virkelig sagt: Savel, lad os saa det! For min Stilling som Justitsminister er det nemlig Hovedsagen, at vi faae en ny Anstalt og faae de fornødne Penge til dette Formaal; men at man skulde have tænkt paa at benytte det almindelige Dufte om at faae en Sindsfygeanstalt som Løstestang til Fremtvingelsen af denne finanstielle Reform, det tror jeg dog er at stille Sagen noget paa Hovedet. — Jeg skal kun gjøre nogle Bemærkninger angaaende Forholdet til Kjøbenhavn, og disse Bemærkninger kunne saaledes tillige tjene som en Udtalelse angaaende det Endringsforslag, som foreligger fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds (Gad). Jeg tror, at man ikke har Ret i de Bemærkninger, man har gjort om, at den Ordning, som Lovforslaget foreslaar, ikke skulde være retfærdig overfor Kjøbenhavn. Det tror jeg ikke! Jeg tror, at det er fuldkommen klart, at Forholdet til Kjøbenhavn ikke kan ordnes anderledes, naar det skal ordnes retfærdigt og nogenlunde logisk klart. Hvorledes stiller Lovforslaget sig overfor Kjøbenhavn? Det stiller sig simpelthen saaledes, at det siger til Kjøbenhavn: Enten—Eller! Kjøbenhavn kan indtræde i det nye Fællesskab, om det vil, og Kjøbenhavn kan lade være, om det vil. At der gives Kjøbenhavn dette Valg, kan dog ikke betragtes som nogen Forurettelse mod Kjøbenhavn. De øvrige Landsdele spørger man ikke, de gaa uden videre ind i Fællesskabet, men overfor Kjøbenhavn siger man: Staden kan vælge, om den vil indtræde i Fællesskabet, eller om den vil lade være, men vil den indtræde i Fællesskabet, maa den naturligvis indtræde paa de samme Vilkaar som de andre Landsdele, og mod at overlevere sin Anstalt med Tilbehør gratis til Fællesskabet. De øvrige Landsdele, Nørrejylland, Ostifterne og de øvrige Dele af Landet, som have af-

holdt Udgiften til Anstalten i Viborg, overdrage uden Vederlag til det ny Fællesskab deres Anstalter med Tilbehør, og hvis altsaa Kjøbenhavn vil gaa ind i Fællesskabet, kan det umuligt ske paa andre Vilkaar end paa de samme, som gjælde for de øvrige Landsdele, nemlig mod gratis at udlevere sin Anstalt. Skulde man gaa en anden Vej — og det er jo ikke logisk umuligt at gaa en anden Vej —, hvis man f. Ex. vilde prøve paa at realisere den Tanke, som et æret Medlem kom frem med i Gaar, nemlig at Landsdelene egentlig skulde have Refusion af Statskassen for, hvad de havde givet ud til Sindsfygevæsen, at de altsaa ikke alene skulde slippe for Fremtiden, men have Refusion for, hvad der er slet — skjønner jeg ikke rettere, end at saa maatte man begynde med at købe Anstalterne af de forskellige Landsdele, som havde bygget dem paa deres Bekostning; man maatte begynde med at købe den næstjyldste Anstalt af Nørrejylland og købe Dringe af Sjælland og Verne og Viborg af det hele Komplex, og saa var det naturligvis ogsaa i sin Orden, at man maatte købe St. Hans Hospital af Kjøbenhavns Kommune, men alt dette vilde naturligvis blive en meget dyr og vidtløftig Historie. Naar man altsaa maatte opgive det, og man maatte gaa ud fra at maatte lade Fortiden staa, som den staa, saaledes at der kun vil blive Tale om at træffe de fornødne Foranstaltninger for Fremtiden, synes det mig, at det er en konsekvent Ordning, at man siger: Hvis Kjøbenhavn ønsker at indtræde i Fællesskabet, maa den naturligvis, ligesom de andre Landsdele, aflevere sin Anstalt uden særligt Vederlag til det fremtidige Fællesskab. Det var nu det ene Alternativ, nu komme vi til det andet, idet man siger til Kjøbenhavn, at den kan ogsaa lade være at indtræde i Fællesskabet. Kjøbenhavn ønsker altsaa ikke at indtræde i Fællesskabet — og det kan det paa ingen Maade dades for, fordi der er overmaade gode Grunde, hvorfor Kjøbenhavn ikke vil det — hvad sker der saa, som kunde være til Forurettelse for Kjøbenhavn? Der sker ikke Andet, end at den fælles Statskasse, som Kjøbenhavn er ligesaa nær til som det øvrige Land, udreder en Del Penge til udelukkende Fordel for Landet minus Kjøbenhavn. Det er den eneste Forurettelse, Kjøbenhavn lider. Naar Kjøbenhavn ikke vil være med i Fællesskabet, saa forekommer det mig saa klart, som to og to er fire, at saa lider Kjøbenhavn ikke anden Forurettelse end den, at der af den fælles Statskasse udredes en Del Penge til udelukkende Nytte for det øvrige Land, som Kjøbenhavn ingen Del faar i. Det skal Kjøbenhavn altsaa have